

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

אופן מנהגינו בשירי המאכלים

בעת ברכת המזון

ערוך מתוך שע"ה למרן הגר"י רצאבי שליט"א סי' ל"ב ה"ג והעיני יצחק שם אין להסיר הלחם מעל השולחן עד לאחר ברכת המזון, ולכל הפחות ישאר כזית, להראות כי יש שפע מאת המושך בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

זאת חקת (במדבר יט. ב.)

מובא ב'מדרש רבה': זאת חקת (במדבר יט. ב.) זה שאמר הכתוב (איוב יד. ד): מי יתן טהור מטמא לא אחד, בגון אברהם מתרח, חזקיה מאחז, יאשיה מאמון, מרדכי משמעי, ישראל מעובדי כוכבים, העולם הבא מעולם הזה. מי עשה כן, מי ציה כן, מי גזר כן, לא יחידו של עולם, תמן תנינן, בהרת פגרים באדם, טמא. פרחא בכלל, טהור. מי עשה כן, מי ציה כן, מי גזר כן, לא יחידו של עולם. תמן תנינן האשה שמת ולדה במעיה והושיטה החיה את ידה ונגעה בו, החיה טמאה טמאת שבועה והאשה טהורה עד שיצא הולד. המת בבית הבית טהור, יצא מתוכו הרי הוא טמא, מי עשה כן, מי ציה כן, מי גזר כן, לא יחידו של עולם. תמן תנינן העוסקין בפרה מתחלה ועד סוף מטמאין בגדים, היא גופה מטהרת בגדים. אמר הקדוש ברוך הוא, חקה חקתי גזרה גזרתי, אי אתה רשאי לעבר על גזרתי, עכ"ל.

סיים המדרש "חקה חקתי". אין לנו הבנה בדבר ויש לנו לעשותה גם בלא להבין הטעם, ועליה אמר שלמה 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני' (משלי י. בנ). עכ"ז חכמינו הביאו רמזים ודרשות למצוה זו, כלומר, לא לשורש המצוה אלא לדברים החיצוניים הנלמדים בה וממנה.

אחד הדברים שניתן ללמוד ממצוה זו, היא מסירות האדם לחברו, ר"ל, המתעסקים בפרה אדומה נטמאין וצריכים אח"כ לטהר עצמן, ואילו הטמאין נטהרין ע"י אפר הפרה האדומה. למתעסקים עם הפרה האדומה אין להם כעת צורך כלל וכלל באפר פרה זו, וא"כ כל התעסקותם הוא לצורך אחרים בלבד. עכ"ז לא מנעו עצמן לעשותה, על אף שדבר זה גורם להם להיות טמאין. ללמדנו שאדם צריך למסור עצמו בשביל אחרים, בשביל כלל ישראל. הוא מה שאמרו חז"ל 'כל ישראל ערבים' (מדר"ד נשא פרשה י.) [כך היא גירסתנו על משקל חמר, גמל, ספן ואכמ"ל]. אדם צריך לתת מעצמו לאחרים.

טבע האדם הוא להיפך, לקבל ולא לתת. הוא מה שאמרו בעלי המוסר שהאדם נולד עם ידים קפוצות, לומר שהוא בא לכבוש את כל העולם לידיו. ונפטר בידים פתוחות, להראות לכולם שלא לקח עמו כלום. [ואפשר להוסיף, שהצדיקים נפטרים כאשר יד ימין על יד שמאל על לבם, כידוע ליודעים, לרמז שמה שהולך עמהם הוא מה שנשתמר בלבם]. ובפרט כאשר מבקשים מאדם לעזור לשני כאשר חברו הגיע למצב כלכלי קשה מחמת שלא נהג נכון, הן בכספו הן בפרנסתו. חלק מסרבים לסייע או מסייעים באי רצון וטוענים שהוא גרם לעצמו, שיאכל את הקדירה שבישל. ולא כך הן הדברים. כי כל אדם ואדם כאשר הוא עושה טעויות, הן משיקול דעת והן מפוזיות וכל כיו"ב, ואם נמדוד במידה זו, כמעט ולא היתה מידת החסד קיימת. וקב"ה בכבודו ובעצמו לא נהג כן, שהרי אדם הראשון שחטא, ה' ב"ה תפר לו כתנות עור ולא אמר לו תסתדר עם עצמך.

ומי שאינו חושב על השני כפי שחושב על עצמו, חסרון גדול יש בו. צא ולמד מיבמה, שאם אחיו ממאן לייבם אשת אחיו להקים שם לאחיו, חולצת יבמתו נעלו ויורקת בפניו ונקרא בפי כל 'בית חלוץ הנעל'.

ע"כ יש לאדם להרגיל ילדיו מקטנות לתת לשני ולהקריב מעצמו למען אחרים, וזאת הן בממון והן בגופו והן בזמנו. וילד שלא חונך לזאת בקטנות גם כאשר מתבגר ומתחתן נשאר עם אותם מידות, תמיד מצפה לקבל ומסרב לתת עם כל מיני תירוצים שונים ומשונים. וכאשר הוא נותן עושה מזה רעש גדול, תראו איך עזרתי וכו'.

וברוח הנושבת היום, במקום לחנך ילד שמסרב לתת משל עצמו לאחרים מעדיפים לומר הגדרות, "הוא ילד רכושני" או "ילד שמרני", קשה לו כי הוא מאוד שומר על חפציו, ה"י. מחובתנו לחנך ילדינו עוד בעודם בגיל שנה לתת משלהם לשני, לשחק במשחק שלו האישי עם חבר או אח. לפעמים ילדים קטנים ישחקו עם המשחקים שלהם עם ההורים, אך לא עם אחיהם או חבריהם, מפני שהם מפחדים שהם יקחו להם או יקלקלו להם. ודבר זה מוליד מידות לא טובות וגורם לריחוק של הילד מהחברה אשר דבר זה מביא לדברים גרועים מאוד שאין כאן המקום לפרטם.

ודבר זה מצוי מאוד לילד שלא גדל עם חברה, ר"ל שכאשר היה בגיל פעוטות לא הלך לפעוטות אלא גדל בחיק אימו שהיא עקרת הבית, וע"כ אינו יודע להתמודד עם החברה. וכן ילד שהוא בן יחיד, או שבינו לבין אחיו יש פער גדול של כמה וכמה שנים, ונמצא שלא התמודד עם אחים. ויש גם להיפך פחות מצוי, כאשר האחים שלו גדולים מפנקים אותו וכל מה שהוא רוצה מקבל, משוב לבס, ודבר זה יותר מצוי כאשר נולד בן לאחר כמה וכמה בנות.

ואחת העצות לשנות הרגלי ילדים כאלה, הוא לתת להם דבר מה (משחק, ממתק) על דעת שיתנו לאחרים משלהם, ואם לא יתנו ילקח להם הדבר מיידית. ולילדים מבוגרים ענין, יש להסביר שמנתינה לא מפסידים רק מרוויחים. ובמרום מודדים לאדם מדה כנגד מדה. וענין הנתינה משלו היתה מצויה בעדותנו לרוב ואכמ"ל [וחרוט בזכרוננו כשהייתי טליא עת פטירת אבי ע"ה, שהיה אחיו אברהם ז"ל צועק בבכי ומיצר, שלא הספיק לעשות רצון אחיו (אבי) בשיפוץ הבית, וכן זכורני שאחד הדברים אשר היו מצויים בשכונתנו בנעורינו, שהנערים היו הולכים לקדש למבוגרות בביתן לאחר התפילה, למי שאין לה מי שיקדש לה.

ומי שמורגל בנתינה קשה לו בלי לתת, וזו מידת אברהם אבינו ע"ה והוא מתלמידיו 'גומלי חסדים'. וזה אחד מסימני עם ישראל (ויכמת עט). 'ביישינים רחמנים וגומלי חסדים'. וע"כ העבודה הקשה היא בהתחלה, אך אח"כ נעשה הדבר להרגל ולפעמים יש צורך להשים גבולות לעזרה אך אכ"מ להרחיב בזה.

יבורך משפח בריכה העליונה, האיש הרם במעלה, צנוע ונחבא, עושה רבות למען ישראל בכלל ולעדת תימן בפרט, מרבה חיילים לתורה ולתעודה, רבי **אברהם מדויל** הי"ד. יח"ד שיתמלאו משאלות לבו לטובה, וכל אשר יעשה יצליח, ויזכה להגדיל מעשיו הטובים פי כמה וכמה, וכל יוצאי חלציו יהיו כמותו, עושים נחת רוח ליוצרים.

מחידושי רבותינו

מוהר"ר צאלח צאלח וצ"ל בחיבורו פרי צדיק עמ' ק"י

פתרונות לפרשת 'קרח'
אחודה חידה! קרח ועדתו נדבקו
בטומאה וירדו לשאול, והנדבק בקדושה
עולה מעלה שנה "הרמו מתוך העדה".
מי בתמונה: שבוע אחרון לפתורנה!

אחרי חידה!
תבה אשר נקודה פנימית בתבה
מבילה בין פירשה
לשילה או לחיב
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

בזמן בית המקדש מזבח מכפר, ועכשיו שלחנו שלאדם מכפר, כיצד?

גרסינן בפרק הרוואה, המזבח עץ שלש אמות קומתו וגו', (יחזקאל מ"א כ"ב) וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה', פתח במזבח וסיים בשלחן, אמר ר' יוחנן ואיתימא ר' אלעזר, בזמן שבית המקדש קיים, מזבח מכפר על האדם, ועכשיו שאין בית מקדש קיים, שולחנו שלאדם מכפר עליו.

יש לשאול ולהתעורר, על מה שהפליגו חז"ל במה שאמרו, ששלחנו שלאדם מכפר עליו, והעריכוהו למזבח המכפר בזמן בית המקדש, וכי אפשר שיאכל אדם, עד שימלא כריסו, ויחשב שלחנו מזבח, וכיכר עליו, זה הדבר תימה, ולא יעלה על הדעת, אם כן חס ושלום נמצאו דבריהם בלתי מכוונים, ויש לבעל הדין לחלוק עליהם ולומר, זה אי אפשר, אבל יש לך לדעת, שכשהאדם חוטא ומביא קרבן, שצריך להתנדות תחלה על מה שחטא, וכיניע יצרו, ויקבל עליו שלא יוסיף לחטוא, ומאחר שקיבל עליו כך, קרבנו נרצה, ומתכפר לו, וגורם קירוב הכוחות למעלה, ונמשך הארה ושפע על כל העולמות, ומכניע הקליפות, על ידי שמכניע יצרו. כך כשהאדם מיסב על שלחנו, על ידי שאומר עליו דברי תורה, הוא גורם ייחוד וקירוב הכוחות למעלה, וממשיך שפע והארה על כל העולמות, וכשמושך ידו מלאכול, ועדיין הוא מתאווה, מכניע יצרו, וגורם למעלה שיתלקו הקליפות, ולא יהיה להם פתחון פה לקטרג עליו, לפי שידוע מדברי חז"ל, שכשהאדם אוכל ושותה, כמה מקטרגין מחייבין עליו, ומזכירים עונותיו, אבל כשזוכה יצרו בשעת האכילה, הוא מכניעם לגמרי, ומסתלקים ממנו, וצריך לבוין בעת שאוכל ושותה, להברות גופו לעבודתו יתברך, לא להנאת עצמו להשביע תאוותו, ויתאונן ויאמר, מי יתן שאוכל לחיות, בלי שתגיע לי הנאה גופנית כלל, כי כשלוקח כדי קיום הגוף, אם הוא לוקח בדרך הנאה, הרי הוא משליך דבר ה' אחרי גוף, לפי שבזה הוא מגביר הקליפות, ושולטין בו בחייו ובמותו, וקרוב לענין זה נתבאר במגיד משימים, דף ח' פרשת לך לך, וזה לשונו, ליל שבת כ"ג לטבת אכלתי הרבה, ושתיתי יין, ואחר כך שתיתי מים הרבה יותר מדאי, ולא יכולתי לשנות משניות בתחלת הלילה, ואחר שישנתי, קמתי ושתיתי עוד מים הרבה ושנית, והייתי מרגיש כובד בראשי, כאלו לא ישנתי, וחזרתי לישון, ונתעוררתי קרוב לאור היום, וחשבתי כי נשכחתי מלהפקד כפעם בפעם, וכיון שהאיר היום, והנה קול אומר, ה' עמך וגו', הגם כי חשבת כי נטשתך, עזבתך שכחתך, לא כן עשיתי, אף על פי שהיה ראוי לעשות לך כן, מפני שאתה נטשתני עזבתני שכחתני, ואותי השלכת אחרי גוף, אל תקרי גוף וכו', כלומר, שהאדם לוקח מזון לקיום הגוף לבד, אף על פי שבאותה שעה הוא כמתרפה מעבודת השם יתברך, אינו נחשב כמשליך דבר ה' אחרי, אבל כשהוא לוקח יותר מקיום הגוף. הוא נקרא גאון, כלומר. שהוא לוקח למעלה מקיום הגוף, וגם כשלוקח כדי קיום הגוף, אם לוקח בדרך הנאה, הרי הוא משליך דבר ה' אחרי גוף, כי הוא נותן בזה כח ותוקף ליצר הרע ונחש וס"מאל, שהם בסטרא מסאבא, לקביל נפש רוח נשמה דבסטרא דקדושה. ואת שבעת רוחות, ובתור הכי שתות מיא כל כך זמנא, וידעת דמזיק לנפשא וגופא, לנפשא דיהבת חילא ותוקפא ליצר הרע ונחש וס"מאל, ולגופא את ידעת דמזיק, ועכ"ז לא מנעת, ובהכי יתבת תוקפא להאי חילא, ועל כן הוה חזי למשבך יתך וכו', יעויין משם.

צדקה לעניים על השלחן, ובהיתר ולא באסור

וגם כן צריך האדם להאריך על שלחנו, כדי שיבואו עניים, ויתן להם מן המובחר שבשלחן, כמו שאמרו חז"ל ואסמכוהו, (ויקרא ג' ט"ז) כל חלב לה', ואם יזמינם על שלחנו, אשריו ואשרי חלקו.

ויזהר שלא יתן לעניים לצדקה, אלא מדבר שבא מגיע כפיו, או מדבר שבא לו בהיתר גמור, לא מעשק ולא מגזל ולא מגניבה, כאשר נתבאר למעלה אצל נתנית הצדקה בזה החלק, עיין שם, וכדי לאמת ולחזק דבר זה, ראיתי להעתיק הנה לשון הזהר, שהובא בפרשת ויקהל דף קצ"ח, וזה לשונו, קחו מאתכם תרומה לה', (שמות ל"ה ה') רבי יהודה פתח (ישעיה נ"ח ז'), הלא פרום לרעב לחמך וגו', אשרי חלקו שלאדם, כאשר העני נודמן לגביו, שהעני ההוא מתנה שלקב"ה ששלח לו, מי שמקבל לו למתנה ההיא בסבר פנים, אשרי חלקו, בוא ראה, מי שחושש לעני, ומשיב לו לנפשו, ועל זה, אברהם שהיה חס לכל בני העולם, מעלה עליו הקב"ה, כאילו הוא ברא להם, שכתוב (בראשית י"ב ה'), ואת הנפש אשר עשו בחוץ, ואע"ג שזה העמדנוהו, הלא פרום, מהו פרום. לפרוס לו מפה בלחם ומוזון לאכול, דבר אחר, הלא פרום, כמה שאתה

אומר פרום פרוסות, שצריך לפרוס פרוסות שללחם לפניו, בגין שלא יתבייש, ויפרוס לפניו בעין טובה, לחמך, לחם לא כתוב אלא לחמך, ההוא שלך, ממונך, ולא שלגזל, ולא שלעושק, ולא שלגניבה, שאם כך, לאו זכות היא, אלא אוי לו שבא להזכיר עוונותיו כצורה זאת, קחו מאתכם תרומה, להרים ממה שלכם, ולא מעושק ולא מגזל ולא מגניבה, והרי העמדנוהו, עכ"ל.

אם יקיים האדם אלו הדברים על שלחנו, דבר פשוט ששלחן כזה יכפר עליו, ובכן נסתלקה הקושיא, ולא נשאר לבעל הדין לחלוק על דברי רז"ל, ורבותינו ז"ל נתכוונו לעניינים אלו, ודבריהם מיוסדים על אדני פז, ולא יפול מדבריהם ארצה.

דברי תורה על השלחן

אבל כשהאדם מיסב על שלחנו, וממלא כריסו ותאוותו, ולא יאמר עליו דברי תורה, אלא מספר דברים בטלים והתולים, דבר פשוט שעומדים עליו כמה מקטרגים, ומזכירים עונותיו, והלואי שניצל מן הדק, ואיך יאמר על שלחן כזה שהוא מכפר, ואין בו חלק לגבוה כלל, כי אדרבה מגביה קליפות, ופוגם חוס ושלום למעלה, לפי שהוא חלק הקליפות והמקטרגים, הנקראים קיא צואה, וזה נרמז בפסוק, (ישעיה כ"ח ח') כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום, פירוש, שאין בו חלק לשם יתברך, הנקרא מקום, לפי שעולה שם ידויד' במספר מרובע כמנין מקום, ולא עוד אלא שאסור לברך על אותו שלחן, כמו שאמרו בזהר פרשת תרומה, דף ק"נג עמוד ב', וז"ל, שלחן שלא נאמר בו דברי תורה, עליו כתוב (ישעיה כ"ח ח'), כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום, ואסור לברך על השלחן ההוא, מה הטעם, בגין שיש שלחן ויש שלחן. שלחן הוא שמסודר לפני הקב"ה למעלה, והוא קיים תדיר לסדר בו דברי תורה, ולהכליל בו אותיות שלדברי תורה, והוא מלקט להם בתוכו, וכולל הכל בתוכו, ובהם משתלם ושמת, ויש לו שמחה, ועל השלחן הזה כתוב (יחזקאל מ"א כ"ב), זה השלחן אשר לפני ה', לפני ה', ולא מלפני ה'. שלחן אחר יש, שלא יש לו חלק בתורה, ואין לו חלק בקדושה שלתורה, והשלחן ההוא נקרא קיא צואה, וזה הוא בלי מקום, שאין לו חלק בצד שלקדושה כלום, בגין כך, שלחן שלא נאמר עליו דברי תורה, הוא שלחן שלקיא צואה, הוא שלחן שלטועה אחר, אין בשלחן ההוא חלק בסוד שלא עליו, שלחן שדברי תורה נאמרו עליו, הקב"ה נוטל השלחן ההוא, ושם לו לחלקו, ולא עוד אלא ס"ריא השר הממונה נוטל כל אלו המלים, ושם הצורה של השלחן ההוא לפני הקב"ה, וכל אלו דברי התורה שנאמרו עליו, עולים על השלחן ההוא, ומתעטר לפני המלך הקדוש, משמע שכתוב, זה השלחן אשר לפני ה', שמתעטר לפני הקב"ה, שלחנו שלאדם קיים, לטהר לו לאדם מכל עוונותיו, אשריו הוא, מי שאלו השנים קיימים על שולחנו, דברים שלתורה וחלק לעניים מהשלחן ההוא, כאשר השלחן ההוא עולה מלפניו שלאדם, שני מלאכים קדושים מזדמנים שם, אחד מימין ואחד משמאל, אחד אומר, זה הוא שלחן שלמלך הקדוש, שפלוני מסדר לפניו, מסודר יהא תדיר שלחן זה.

לעילוי נשמת

מרדכי בן שלמה חסיד

ובן עמי בן בנימין עוזייר, תנצב"ה

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב

ואודליה בת מנשה

לרפואת

יוסף בן משה דנין

בשכחע"י

מהליכות אבותינו

תבלה ותחדש

הקונה בגד חדש וכיו"ב נפוץ היום לברכו 'תתחדש'. אך האמת נהגו לברכו בלשון אחרת וכפי שכתב בשע"ה (סי' מ"ה הט"ו) וז"ל: נוהגים לברך את מי שלובש בגד חדש, כגון תבלה ותחדש, עכ"ל. ומקור דין זה הובא ברמ"א (סי' רכ"ג ה"ו) יע"ש. והמתבונן בנוסחאות יראה הבדל גדול ביניהן. ראשית, המילה 'תתחדש' היא על האדם עצמו, שיתחדש ולא על הכלי. ועוד, אינה מדברת כלל על מה שחודש כעת. משא"כ הברכה 'תבלה ותחדש', מדברת על האדם שיוכח לבלות את הבגד החדש שעליו, ויחדש בגד אחר, ר"ל, תזכה לאריכות ימים ולהשתמשות רבה בבגד זה החדש, ותזכה לחדש בגד חדש. על כן מן הראוי להקפיד על נוסח הראשונים אשר לשונם צחה מלשוננו, ומאן דבעי למהוי חסידא ליקיים מילי דאבות.

להצלחת

ר' אברהם בן זכריה מדויל
היינו הוא וכל בני ביתו

ותקצר נפ'ש הע'ם בדרכ' (במדבר כא. ד)

כ' בעה"ט שראו הצרות של אדום קצרה רוחם וז"א לסבוב את ארץ אדום דכל דינין נפקין מתמן, וכי"ז ע"י בחי' הברור מו"מ ושל רפ"ח ניה"ק ע"י מס"נ ור"ת ותק' נפ' הע' בדרכ' סופי תיבות שמר"ך שהוא ית' שומר את עמו ישראל מואבים וראשי תיבות גימטריא ס"ג רמז לאימא עילאה שמגנת:

ועוד ותקצר נפ' הע' בד' בדרכי תורה שעסקו בה בעצלות ואז לא הבינו דרכיה, ונמשך מזה וידבר העם באלה"י ובמשה ע"י לימוד ספרים חיצונים כמ"ד ויחפאו בני"ד דבר' על ה' ולא זכרו המעלם ממצרים וגרמו גלות קשה. וכן אין לחם ואין מים שלא עסקו בתורה בדור ירמיה והראה להם צנצנת המן ואמר להם בטחו בה' ועסקו בתורה והוא יעשה כמו שעשה לאבותיכם מיד וישלח ה' בעם את הנחשים הם הכשדים וימת עם רב מישראל ונחרב בהמ"ק, וכן וישלח ה' בעם את הנחשים וכו' סופי תיבות הפסוק הזה (חמ"ה ממו"ת מ"ת לבת"ס או) חמ"ה ממו"ת מ"ת לב"ס, שכיון שגלו מא"י מת לבם ושכחו התורה כמ"ש בגוים אין תורה כידוע, ואח"ז ויב"א הע"ם א"ל משה צירוף אליהו מב"ע משה יותר א' יחידו של עולם ע"י אלו יחזרו לארצם אחר שיעשו תשובה, וז"א חטאנו כי דברנו בה' שעברנו על דבריו, ובך שגרמנו לך צער בכל דור ודור אתה מתעבר ומתגלגל, ועי"כ תבקש עלינו ויסר מעלינו את הנחש עשו הנקרא אדום, מיד ויתפלל משה בעד העם: ואז ויאמר ה' אל משה עשה לך שרף זה משיח בן יוסף שהוא שורף ומכלה אויבים, ושם אותו על נס עם אליהו בעל הנסים, והיה כל הנשוח אם ח"ו יהרג, וראה אליהו יתפלל וחיה אותו:

וכן תמצא ויאמר ה' אל משה עשה לך שר' ראשי תיבות איו"ם לש"ע שיתן לו אימה מכתר עילאה, והיה כל הנשוח ורא' אותו וחי סופי תיבות כל"ה יהי' שתתיחד כלה בדודה ואז ישראל הנשוכים מהגלות יחיו וידעו ברוה"ק כמו ותחי רוח יעקב אביהם: ויעש משה ע"י תפלתו וזערו עשה ותקן שלא יהרג משיח בן יוסף אלא חיוקו כעמוד של נחשת (וזהו ויעש משה נחש נחשת, וישמהו על הנס שהעמידו וחיוקו מלשו' לנס עומד) וישמה"ו ש"ם יהי' עזרו בו: על הנס אמר לאליהו שיתפלל עליו וגם ישראל יביטו עליו ויבקשו עליו רחמים ואז ח"ו: וכן תמצא ח"י גימטריא כ"ד בזכות תינוקות היונקים כ"ד חדש והעוסקים בתנ"ך יחיה, וכן והביט אל נחש הנחשת וחי סופי תיבות שלי"ט קד"ש בגימטריא, כד"א מלך ה' לעולם אלהיך ציון לדר דוד בבי"א:

(חכמת שלמה' למהר"ש טביב זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

ישמח צדיק כי חזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע

מעשה היה בזמן המלך אחמד אבן האימאם יחיא (זה היה סמוך לעלייתנו ארצה) אחרי שראה שרבו התועים והמטעים מהגויים אחרי אליליהם ובפרט אחרי (האליל אבן עלואן ימ"ש) לפי מה ששמענו שהיו נותנים לו מתנות חשובות אפילו ממצרים ומהודו כל שנה. והיו אלו התועים הולכים לקברו ונכנס בהם רוח תזוית ונעשים מכשפים ומעוננים ומנחשים וחבורי חבר וכל מיני מכשפות עד שמתגודדים בחרבות וברמחים בדקירות בגופם ובעיניהם ע"י אחיות עינים וכו' וכו' עד שהדיחו רוב הגויים.

כיון שראה האימאם ככה, חרה אפו ושלח אחד מפקדיו שהיה אמיץ לב (והוא הוזיר שלו) שר בממשלה (אני הח"מ הכרתי אותו אישית הוא בן עירנו עיר אל טוילה) והלך והרס כל המבנים והמסגדים ולקחו שלל רב זהב וכסף וכו' והרסו את קברו, והוציאו עצמותיו ולקחו אותם וקברום במקום בלתי ידוע. כדי שלא יחפשו ויחזרו לטעות אחריהם.

והיתה צרה גדולה ובושה וכלימה לכל מאמיני האליל ולכל הגוים אשר סביבו שראו שנהרס אליליהם ונותן לעיניהם "כן יאבדו כל אויבי ה'". ובעקבות הנ"ל היתה קנאה ושנאה ליהודים שהתחילו האויבים הגוים להלשין אל האימאם על קברו של הרשעביז ז"ל, ואמנם לפי מה ששמענו, האימאם לא הרשה להם לגעת בו. ויש אומרים שהפצירו בו ואמרו להם שילכו לנסות וילכו שני חיילים, והיה כהרמם ידם על הקבר, ותיבש ידיהם, ולא יכלו לעשות שום דבר וחזרו בבושת פנים. והיה יגון ואנחה לאויבים. ושמחה וששון ליהודים.

(תולדות הרשב"א ח"א עמ' 44)

המשך מהעמוד הראשון

ה' יתברך לאכול ולהותיר, וכמו שאמר אלישע למשרתו כי כה אמר ה' אכול והותר. ועוד משום שהברכה אינה שורה על דבר ריק, אלא כשיש שם איזה דבר, כמו שאמר אלישע לאשת עובדיה מה ישלך בבית. אבל לא יביא ככר שלם ויניחנו על השולחן, אלא אם כן נשאר משעת האכילה. וי"א שאם לא נשאר פרוסת על השולחן, מותר להביא אפילו ככר שלם (וזה היא דעת הגר"א). וראיתי גס"ס למהר"ח קורא זצ"ל שהביא סברא זאת בכת"י וזה לשונו, סימן ק"פ סעיף א', אבל לא יביא פת שלימה ויתננה על השולחן וכו' ר"ל אם יש פתיתין על השולחן, אבל אם אין פתיתין על השולחן מותר להביא אפילו שלימה. ביאורי הגר"א. ועיין מקדש מלך פרשת יתרו (דף פ"ז ע"ב) בפירוש הוזהר, שכתב משם הש"ך וחז"י כנ"ל, עכ"ל מהר"ח. ועי' בדברינו להלן חלק י"ד הלכות חוקות העמים סימן קמ"ד הערה כ"ז ד"ה לעיין). ונוהגין לכסות הלחם במפה נאה (רבי בחי' בספר שולחן ארבע, ובבאר עשק סימן כ"ז נתן כמה טעמים למנהג זה, והובא גם בחי' אברהם סימן קנ"ו. והנה לפי הטעם משום בושת הפת, וזה דוקא בזמן שמברכין על הדין, ומנהגינו פשוט לכסות גם בזמן שאין יין. לכן נראה שתפסו עיקר כפי שאר הטעמים, דהיינו על פי הוזה"ק דלחוי פתורא בצניעו להסתיר דברים שבקדושה מבלי הדין, או משום שאין הברכה שרויה אלא בדבר הסמוי מן העין. ועי' בה"ח סי' ט"ז. ולקמן סימן מ"א הערה י'. ולפי כל הטעמים דלעיל, נראה דכסוי שקוף כגון ניילון, אינו מועיל, ועי' לקמן בהלכות שבת סימן נ"ט הערה כ"ח). וחזון מהלחם (ויש נוהגים להשאיר גם המלח (וזהו עפ"ד ספר קיצור של"ה, והובא בכף החיים סק"ג, ועי' לעיל סימן כ"ח סעיף ט"ז)), אין משיירין דבר על השולחן, כי מסלקים כל שיירי המאכלים וכל שכן העצמות והקליפין, לכבוד הברכה: (כ"ה המנהג, וכדעת הלבוש סעיף ג' שטוב ונאה לנקות המפה ולהסיר הפירורין, כדי שיהיה השולחן טהור ונקי בשעת הברכה ע"ש). ועיין כף החיים שם סק"ג וסק"ה וסק"ז י"א שיש סוברים שאין להסיר כלום מעל השולחן אפילו העצמות והקליפין עד לאחר ברהמ"ו, וכן שלא להסיר המלח. אך כלי ריק אין להשאיר וכן לא אוכל סרוח או מאוס, ע"כ. ה"כ נלע"ד שבשעת הצורך, כמו שמצוי בזמננו לפי שיש כלים רבים על השולחן (כי השולחנות כאן עשויים מעץ ולא מקליעת נצרים, והם קבועים ועומדים, ומשמשים לא רק בזמן האכילה. ועי' לקמן בהלכות שבת סימן נ"ד הערה כ'), אין להקפיד על כך אחרי שיש סוברים אדרבה דבעינן שישאר, ועיין. ואמנם נלע"ד שלכל הדעות אין ראוי להשאיר השולחן מבלבל ובלא סדר, וראוי לאסוף כל הצלחות למקום אחד, וכן המזלוגות והכפות וכדומה. מרדכי אלימלך. ועיין שו"ת רב פעלים ח"ב י"ד סוף סימן כ"ט שאין איסור נחוץ בזה שאין מניחים כלים ריקים על השולחן בשעת ברהמ"ו, ועי' בדברינו להלן חלק י"ד הלכות מעונן ומנחש סימן קמ"ח סעיף ו'.

פניני הלכה

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב **סעיד בן שמעון מנחם** זצ"ל נולד בתימן. כבר בנעוריו נתגלה בכשרונות כאשר שני החזנים הקבועים לא היו בבית הכנסת בעת התפילה ואחד המתפללים שהכירו בידיעותיו סימן לו להיות חזן, וכס עלה והיה חזן ללא כל טעות וללא כל הכנה מוקדמת.

היה מארי בעירו סועדי, וכבר שם הוסמך לרבנות. עלה ארצה בעליה הגדולה ושוב הוסמך לרבנות בארץ ע"י הרבנות הראשית ונתמנה לרבה של חרדי. היה סופר סת"ם, מקדש ומגרש, שוחט וכו' ככל שאר תפקידי הרב המצויים בתימן.

בעשר שנותיו האחרונות חלה בכליות אך תפקד כרב כמעט עד הרגע האחרון לחייו, ושימש כרבה במשך כיוכל שנים. נפטר בגיל שמונים וחמש, ונקבר בחרדי. תנצב"ה.

התודה...

הברכה...

לידידינו היקר והאנוהב, אנוהב תורה ומתומכיה, מחזק מסורת אבותינו ומעודד נאמניה, שתל במושבו אך ידיו ומצודתו לערים רחוקות פרוסה, הלא הוא

ה"ה **מידד שוסף** הי"ץ יהי רצון שיראה ברכה בעמלו, והצלחה רבה במעשי ידיו, ויזכה ה' להגדיל תמיכתו כהנה וכהנה ללא גבול ומעצור, לחזק יותר ויותר ידי התשבי, ויראה כל זרעו זרע קדושים ונאמנים, עושים רצון יושב מרומים באנוהב ובראיה, אכ"ר.

הערות. הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

תלמידי כיתות א'-ב' נסעו לטיול שנתי בפארק אפק כאשר התחילו אותו בברכת הכהן המפורסם מכפר אברהם הרב **ששון כהן שליט"א** [שכבר מזה הקמת הת"ת כתב המלצה חמה לת"ת], אשר התפעל מידיעתם ומיראת השמים הנסוכה על פניהם, וברך את כולם כאיש אחד ואף בירכס בברכה פרטית כל אחד ואחד. בסיום הד"ת והברכות ניגשו התלמידים לנשק ידו.

כסא דנחמתא

נשגור קמי האשה הכבודה
מרת י' חייבי תחי'
בפמידת אחיה

ה"ה **עמוס בן עזר חבשוש ז"ל**

ירחם עליו שוכן מרומים
ויצרו נשמתו בצרור החיים
ואת אחותו וכל בני ביתו ינחם
ומדת הדין מעליהם יסלק וינחם
וזכות לימוד תשב"ר יעמוד לזכותו
להיות בן עזר כבוד מנוחתו

כואבים יחדיו את כאב המשפחה
תלמוד תורה 'עמרת חיים' לבני תורה
ק"ק תימן אלעד יע"א

אביעד שר
שלום מפעי
מכיתה ה'
ששינוי מעל
2000
משניות
ופסוקים
בע"פ
כלע"ה,
רכש
בנקודות
שצבר
אופניים
ועוד...

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה